

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდამესამე

ლაოდიკეელი ადვენტიზმის ოთხი თაობა: მზარდი სისამაგლეების გახსნა

Jeff Pippenger

2024-02-16

ეზეკიელის მერვე თავი წარმოგვიდგენს ოთხ მზარდ სისამაგლეს, რომლებიც ლაოდიკიური ადვენტიზმის ოთხ თაობას განასახიერებენ. 1863 წლის ამბოხებამ წარმოშვა ჰაბაკუმის ორი დაფის ყალბი შესატყვისი, როგორც აარონმა წარმოშვა შურის ყალბი ხატი თავისი ოქროს ხბოთი სწორედ იმ დროს, როცა ღმერთი მოსეს ათი მცნების ორ დაფას გადასცემდა. როგორც კი ლაოდიკიურმა ადვენტიზმმა, უილიამ მილერის სიზმარში წარმოდგენილის თანახმად, საძირკვლოვანი ჭეშმარიტებების მოშლის საქმე დაიწყო, პირველი თაობის ხელმძღვანელობამ დაიწყო ჯერ ბიბლიის, შემდეგ კი წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფა. ეს ამბოხება იქამდე გაიზარდა, რომ კელოგის სპირიტუალიზმი (პანთეიზმი) მათ ისტორიაში 1888 წლამდე ცოტა ხნით ადრე შემოვიდა.

1888 წლის აჯანყებისას, ეზეკიელის წარმოსახვით პალატებში წარმოდგენილმა სპირიტუალიზმმა იმ საზღვარს მიაღწია, სადაც მინეაპოლისის მაცნენი, წინასწარმეტყველი ქალი და თვით სულიწმიდაც კი უარყოფილ იქნენ.

„ჩვენს გამოცდილებაში ვიხილეთ, რომ როდესაც უფალი თავის ხალხს საწმიდრის ღია კარიდან ნათლის სხივებს უგზავნის, სატანა მრავალთა გონებას აღძრავს. მაგრამ დასასრული ჯერ არ დამდგარა. იქნებიან ისინი, ვინც შეეწინააღმდეგებიან ნათელს და დაჩაგრავენ მათ, ვინც ღმერთმა თავის არხებად დაადგინა ნათლის საუწყებლად. სულიერი საგნები სულიერად არ განირჩევა. მცველებმა ღვთის განგების გახსნილ მსვლელობას ფეხი ვერ აუწყვეს, და ჭეშმარიტი, ზეციდან მოვლენილი უწყება და მაცნენი შერცხვენილ იქნენ.“

„ამ შეკრებიდან გამოვლენ კაცები, რომელნიც ამტკიცებენ, რომ იციან ჭეშმარიტება, თუმცა თავიანთ სულებზე იკრებენ სამოსელს, რომელიც ზეცის საქსოვზე არ არის მოქსოვილი. სული, რომელიც მათ აქ მიიღეს, თან წაიღებენ. ვძრწი ჩვენი საქმის მომავლისათვის. ისინი, რომელნიც ამ ადგილას არ დაემორჩილებიან იმ მტკიცებულებას, რომელიც ღმერთმა მისცა, აღდგებიან თავიანთ ძმათა წინააღმდეგ, რომელთაც ღმერთი იყენებს. ძალზე გაართულებენ საქმეს, როცა მიეცემათ შესაძლებლობები, რომ განაგრძონ და წინ წასწიონ იმავე სახის ბრძოლა, რომელშიც აქამდე იყვნენ ჩაბმულნი. ამ კაცებს მიეცემათ შესაძლებლობა დარწმუნდნენ, რომ ისინი ომს აწარმოებდნენ ღვთის სულიწმიდის წინააღმდეგ. ზოგნი დარწმუნდებიან; სხვები კი მტკიცედ მიეკვრებიან საკუთარ სულს. ისინი არ მოუკვდებიან საკუთარ თავს და არ მისცემენ უფლებას უფალ იესოს, შემოვიდეს მათ გულებში. ისინი უფრო და უფრო მეტად მოტყუვდებიან, ვიდრე ვეღარ გაარჩიონ ჭეშმარიტება და სიმართლე. ისინი, სხვა სულის გავლენით, შეეცდებიან საქმეს დაადონ ისეთი ყალიბი, რომელსაც ღმერთი არ მოიწონებს; და ეცდებიან სატანის თვისებათა განხორციელებას იმით, რომ იკისრებენ ადამიანთა გონებებზე

ბატონობას და ამგვარად გააკონტროლებენ ღვთის საქმესა და მიზეზს.“

„ჩვენი ძმები რომ ამ შეხვედრაზე ემარხულათ, ელოცათ და თავიანთი გულები ღმერთის წინაშე დაემდაბლებინათ, და მშვიდად დამსხდარიყვნენ, რათა ერთად გამოეკვლიათ წერილები, მაშინ ღმერთი განდიდებული იქნებოდა. მაგრამ იმ შეხვედრაზე მოტანილმა ცრურწმენის სულმა კარი დაუხშო ღმერთის უმდიდრეს კურთხევას, და ისინი, რომელთაც ეს სული ჰქონდათ, ვერ აღმოჩნდებიან ხელსაყრელ მდგომარეობაში ნათლის დასანახად, ვიდრე ღმერთის წინაშე არ მოინანიებენ და გარკვეულად არ შეიგრძნობენ, რამდენად ახლოს მივიდნენ ისინი იმასთან, რომ შეურაცხყოფა მიეყენებინათ სულიწმიდისთვის და ჰქონოდათ სხვა სული.“ The 1888 Materials, 832.

1888 წლის შემდეგ, და უაიტი „კანკალებდა ღვთის ეკლესიისა და საქმის მომავლისთვის“. მან დაინახა, რომ ეს კრება წარმოშობდა განგრძობად სულიერ ბრძოლას იმ კაცებს შორის, რომლებიც ლაოდიკიური ადვენტიზმის წინამძღოლები იყვნენ, და „მუდმივის“ შესახებ დავა იმის მტკიცებულებაა, რომ მისი წინასწარმეტყველებები სწორედ იმ თაობაზე აღსრულდა. მაშინ ბრძოლას აწარმოებდნენ კაცები, რომლებმაც არ „დაიმორჩილეს იმ მტკიცებულებას, რომელიც ღმერთმა მისცა“, რათა დაემტკიცებინა „ზეცით მოვლენილი უწყება და მაცნენი“, და ეს კაცები ებრძოდნენ „ღვთის სულიწმიდას“. მეორე თაობა უყურებდა, როგორ გადაიწვა გამომცემლობა და სანატორიუმი მიწამდე ღვთის სამსჯავროს ცეცხლებით.

„დღეს მივიღე წერილი უხუცეს დანიელსისაგან Review-ის ოფისის ხანძრით განადგურების შესახებ. დიდად ვმწუხვარ, როცა ვფიქრობ ამ საქმისათვის მიყენებულ დიდ ზარალზე. ვიცი, რომ ეს უაღრესად მძიმე დრო უნდა იყოს საქმის ხელმძღვანელი ძმებისთვისაც და ოფისის თანამშრომლებისთვისაც. ვიტანჯები ყველა დატანჯულთან ერთად. მაგრამ ეს სამწუხარო ამბავი ჩემთვის მოულოდნელი არ ყოფილა, რადგან დამის ხილვებში ვიხილე ანგელოზი, რომელიც იდგა ცეცხლოვანი მახვილით, გადაჭიმული Battle Creek-ის თავზე. ერთხელ, დღისით, როცა კალამი ხელში მეჭირა, გონება დავკარგე და მეჩვენა, თითქოს ეს აღმოდებული მახვილი ჯერ ერთ მხარეს ტრიალდებოდა და შემდეგ — მეორისკენ. უბედურებას უბედურება მოსდევდა, რადგან ღმერთი შეურაცხყოფებოდა ადამიანთა ჩანაფიქრით, რომელთა მიზანიც იყო საკუთარი თავის ამაღლება და განდიდება.“

„ამ დილით გულმოდგინე ლოცვაში ვიყავი ჩაღრმავებული, რომ უფალმა უხელმძღვანელოს ყველას, ვინც Review and Herald-ის უწყებასთან არის დაკავშირებული, რათა გულდასმით იკვლიონ და დაინახონ, რაში უგულებელყვეს ის მრავალი უწყება, რომელიც ღმერთმა მისცა.

„რამდენიმე ხნის წინ Review-ის ოფისში მყოფმა ძმებმა მთხოვეს რჩევა კიდევ ერთი შენობის აშენების შესახებ. მაშინ მე ვთქვი, რომ თუ ისინი, ვინც ემხრობოდნენ კიდევ ერთი შენობის დამატებას Review and Herald-ის ოფისთან, წინასწარ დაინახავდნენ მომავალს, თუ შეძლებდნენ ეხილათ, რა მოხდებოდა Battle Creek-ში, აღარავითარი კითხვა არ ექნებოდათ იქ კიდევ ერთი შენობის აღმართვის შესახებ. ღმერთმა თქვა: 'ჩემი სიტყვა შეურაცხყოფილ იქნა; და მე შევაბრუნებ და დავამხო.'”

„1901 წელს ბატლ-კრიკში გამართულ გენერალურ კონფერენციაზე უფალმა თავის ხალხს მისცა მტკიცებულება იმისა, რომ იგი რეფორმაციისკენ მოუწოდებდა მათ. გონებანი მხილებულ იქნა და გულები შეძრულ იქნა; მაგრამ საფუძვლიანი საქმე არ გაკეთდა. ჯიუტ გულებს მაშინ რომ სინანულით დამტვრეულიყვნენ ღმერთის წინაშე, გამოჩნდებოდა ღმერთის ძალის ერთ-ერთი უდიდესი გამოვლინება, რაც კი ოდესმე ხილულა. მაგრამ ღმერთი არ იქნა პატივდებული. მისი სულის მოწმობებს ყური არ უგდეს. ადამიანები არ განეშორნენ იმ პრაქტიკებს, რომლებიც აშკარა წინააღმდეგობაში იყო ჭეშმარიტებისა და სიმაღლის პრინციპებთან, რომლებიც მუდამ უნდა იყოს დაცული უფლის საქმეში.“

„ეფესოს ეკლესიისადმი და სარდისის ეკლესიისადმი მიმართული უწყებანი ხშირად განმიმეორებია მას, ვინც თავის ხალხთან დაკავშირებით განმასწავლის. „ეფესოს ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც შვიდი ვარსკვლავი უჭირავს თავის მარჯვენაში, რომელიც დადის შვიდი ოქროს სასანთლის შუაგულში: ვიცი შენი საქმეები, შრომა და მოთმინება, და ისიც, რომ ვერ იტან ბოროტთ; გამოსცადე ისინი, ვინც ამბობენ, რომ მოციქულები არიან, და არ არიან, და ცრუნი ჰპოვე; და დაითმინე, გაქვს მოთმინება, და ჩემი სახელისათვის შრომობდი და არ დაქანცულხარ. მაგრამ მაქვს შენს წინააღმდეგ ის, რომ მიატოვე შენი პირველი სიყვარული. ამიტომ გაიხსენე, საიდან დაეცი, მოინანიე და აღასრულე პირველი საქმეები; თორემ მალე მოვალ შენთან და შენს სასანთლეს მისი ადგილიდან მოვსპობ, თუ არ მოინანიებ.“ გამოცხადება 2:1-5.

„სარდისის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც აქვს ღვთის შვიდი სული და შვიდი ვარსკვლავი: ვიცი შენი საქმეები, რომ სახელი გაქვს, თითქოს ცოცხლობ, და მკვდარი ხარ. იფხიზლე და განამტკიცე დანარჩენი, რაც დარჩა და სიკვდილად არის მზად; რადგან შენი საქმეები სრულყოფილად არ მიპოვია ღვთის წინაშე. მაშ, გაიხსენე, როგორ მიიღე და მოისმინე, მტკიცედ დაიჭირე და მოინანიე. თუ არ იფხიზლებ, ქურდივით მოვალ შენზე და ვერ გაიგებ, რომელ საათში მოვალ შენზე.“ გამოცხადება 3:1-3.

„ჩვენ ვხედავთ ამ გაფრთხილებათა აღსრულებას. არასოდეს აღსრულებულა წმინდა წერილები უფრო მკაცრად, ვიდრე ესენი.“

„ადამიანებმა შეიძლება ააგონ ყველაზე გულმოდგინედ ნაგები, ცეცხლგამძლე შენობები, მაგრამ ღვთის ხელის ერთი შეხება, ზეციდან ერთი ნაპერწკალი, წალეკავს ყოველ თავშესაფარს.“

„მკითხეს, მქონდა თუ არა რაიმე რჩევა მისაცემად. მე უკვე მივეცი ის რჩევა, რომელიც ღმერთმა მომცა, იმ იმედით, რომ აღეკვეთა ცეცხლოვანი მახვილის დაცემა, რომელიც ბეტლ-კრიკის თავზე ეკიდა. ახლა კი ის, რისიც მე მეშინოდა, მოვიდა — ცნობა Review and Herald-ის შენობის დაწვის შესახებ. როცა ეს ცნობა მოვიდა, არ განმიცდია გაოცება და სათქმელი სიტყვებიც არ მქონდა. რაც დროდადრო გამაფრთხილებლად მითქვამს, არავითარი შედეგი არ ჰქონია, გარდა იმისა, რომ გაამკაცრა ისინი, ვინც ის მოისმინა; და ახლა მხოლოდ ამის თქმა შემიძლია: მე ასე ვწუხვარ, ასე მეტად ვწუხვარ, რომ აუცილებელი გახდა ამ დარტყმის მოვლენა. საკმარისი ნათელი იყო მოცემული. მის მიხედვით რომ

ემოქმედათ, შემდგომი ნათელი აღარ იქნებოდა საჭირო.“ Testimonies, ტომი 8, 97–99.

ადვენტიზმის მეორე თაობა გამარჯვება არ ყოფილა, და ეზეკიელის მერვე თავის აღსრულებით, ამბოხი მხოლოდ განაგრძობდა გამძაფრებას.

„წერილობითი უწყებებითა და ცეცხლით უფალმა განაცხადა, რომ მას სურს, მისი ხალხი ბეთლ-კრიკიდან გამოვიდეს. დაე, ღმერთი შეგვეწიოს, რომ მისი ხმა მოვისმინოთ. ნუთუ არაფერს ნიშნავს ჩვენთვის ის, რომ ბეთლ-კრიკში ჩვენი ორი დიდი დაწესებულება ცეცხლმა შთანთქა? შესაძლოა თქვათ: „მაგრამ ახალ სანატორიუმში ბევრი პაციენტია.“ დიახ; მაგრამ თუნდაც იქ მრავალი ათასი პაციენტი ყოფილიყო, ეს მაინც არ იქნებოდა არგუმენტი იმის სასარგებლოდ, რომ ჩვენმა ხალხმა ბეთლ-კრიკში სახლები აიშენოს და იქ დასახლდეს.“

„ცდუნებები მატულობს. ადამიანები უარყოფენ იმ ნათელს, რომელიც ღმერთმა თავისი სულის მოწმობებში მოავლინა, და ირჩევენ საკუთარ გამონაგონსა და საკუთარ გეგმებს. განაგრძობენ თუ არა ადამიანები ღმერთისგან განშორებას? ნუთუ მან თავისი უკმაყოფილება უკვე გამოვლენილზე მეტად კიდევ უფრო აშკარად უნდა გამოაცხადოს?“ Pamphlets, SpTB06, 45.

კაცები „ირჩევდნენ თავიანთ საკუთარ ჩანაფიქრებს და თავიანთ საკუთარ გეგმებს“, როგორც წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავის ხატებათა პალატებში მყოფი სამოცდაათი უზუცესით, რომლებიც აცხადებდნენ: „უფალი არ გვხედავს.“ უფალმა აღადგინა წინასწარმეტყველი ქალი და მისცა მას „ღია ხილვები“ ზუსტად ორმოცი წლის განმავლობაში, 1884 წლამდე. მან თავისი ხელმოწერა დაასვა ამ ნიჭს, რადგან მან იგი მისცა და დაასრულა ქალაქში, სახელად პორტლენდში, და მან იგი ორმოცი წლით მისცა. „ღია ხილვების“ შეწყვეტამდე სულ ცოტა ხნით ადრე, ხანდაზმულმა კაცებმა 1881 და 1882 წლებში დაიწყეს ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის ძირის გამოთხრა. შემდეგ „ღია ხილვები“ 1884 წელს დასრულდა, და ოთხ წელიწადში კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხება განმეორდა 1888 წლის გენერალურ კონფერენციაზე.

1888 წლის აჯანყებამ წარმოშვა აჯანყების ესკალაცია, რომელმაც გამოიწვია ღვთის უშუალო ჩარევა ლაოდნიკელი ადვენტიზმის ისტორიაში, როდესაც მან ცეცხლით გაანადგურა საგამომცემლო საქმიანობა და სამედიცინო-საჯანმრთელო საქმე. თუმცა ამ უშუალო მსჯავრებმა ვერ შეაკავა უკვე მიმდინარე აჯანყება. 1919 წელს გაიმართა ბიბლიური კონფერენცია, სადაც მეორე თაობის ერთ-ერთი მთავარი მეთაურობე, უილიამ უორენ პრესკოტი, განდგომილი პროტესტანტიზმის უნივერსიტეტებში გაწვრთნილი თეოლოგი, იყო მთავარი ლიდერი სატანური შეხედულების წინ წამოწევაში, რომელიც ამტკიცებდა, რომ „მუდმივი“ ქრისტეს საწმიდარში მსახურებას წარმოადგენდა, და მან წარადგინა მოხსენებათა სერია.

ისტორიამ დაადასტურა, რომ 1919 წლის იმ ბიბლიურ კონფერენციაზე პრესკოტმა წარადგინა სახარება, რომელიც მილერიტა წინასწარმეტყველური უწყების ყოველი დებულების მოცილებას მოიცავდა. მან კიდევ სცადა ორი ათას სამასი დღის მოცილებაც, მაგრამ ეს ვერ შეძლო. მიუხედავად ამისა, მან წარმოადგინა სახარება,

რომელიც მთლიანად დაცლილი იყო მილერიტთა წინასწარმეტყველური გაგებებისგან. მისი სახარება კრებაზე უარყოფილ იქნა, თუმცა ამ ბრმა ხელმძღვანელებმა მაინც გადაწყვიტეს მისი მოხსენებათა სერია აედოთ და წიგნად ჩამოეყალიბებინათ სათაურით — The Doctrine of Christ. ეს წიგნი ლაოდიკიური ადვენტიზმის მესამე თაობის მოსვლის სიმბოლოდ იქცა.

ეს წიგნი წარმოადგენს ჰაბაკუკის მეორე თავის მილერიტული სახარებისგან განსხვავებულ სხვა სახარებას, ხოლო პავლე გვამცნობს, რომ სხვა სახარება საერთოდ არ არის სახარება.

მიკვირს, რომ ასე მალე შორდებით მას, ვინც ქრისტეს მადლით მოგიწოდათ, სხვა სახარებისაკენ; რომელიც სხვა კი არ არის, არამედ არიან ზოგნი, რომელნიც გაშფოთებენ თქვენ და სურთ ქრისტეს სახარების გადამახინჯება. მაგრამ თუნდაც ჩვენ, ან ზეციდან ანგელოზი, გახარებდეთ თქვენ სხვა სახარებას იმაზე მეტად, რაც ჩვენ გახარეთ, წყეულიმც იყოს იგი. როგორც წინათ ვთქვით, ასევე ახლაც კვლავ ვამბობ: თუ ვინმე გახარებდეთ თქვენ სხვა სახარებას იმაზე მეტად, რაც მიღებული გაქვთ, წყეულიმც იყოს იგი. გალატელთა 1:6–9.

ადვენტიზმის მესამე თაობა წარმოდგენილია ეზეკიელის მესამე სისადაგლით, სადაც დედაკაცები ტირიან თამუზისთვის. თამუზი იყო მესოპოტამიური ღვთაება, რომელიც ნაყოფიერებასა და მცენარეულობის ციკლებს უკავშირდებოდა. თამუზი ზოგჯერ გამოისახებოდა როგორც მწყემსი ან ახალგაზრდა კაცი, დაკავშირებული წელიწადის დროთა ცვლასა და მოსავლის ზრდასთან. თამუზის სიკვდილი და შემდგომი აღდგომა დაკავშირებული იყო სასოფლო-სამეურნეო კალენდართან. მითოლოგიის მიხედვით, თამუზი ზაფხულის თვეებში კვდებოდა ან უჩინარდებოდა, რაც აღიქმებოდა, როგორც მცენარეულობის გახმობის გამოხატულება ცხელ და მშრალ სეზონზე. თამუზისთვის ტირილი იყო გლოვის რიტუალი, რომელიც მოიცავდა ზაფხულის თვეებში თამუზის სიკვდილისა თუ გაუჩინარების გამო მოთქმას, რასაც მოჰყვებოდა სიხარული მისი აღდგომის გამო, რაც მცენარეულობისა და სასოფლო-სამეურნეო ცხოვრების განახლებას განასახიერებდა.

თამუზისთვის ტირილი წარმოადგენს ყალბ გვიანწვიმისეულ უწყებას, რასაც წარმოადგენდა W. W. Prescott-ის სახარება. წინასწარმეტყველური საფუძვლის მოცილებამ, რომელიც 1863 წლის ამბოხებით დაიწყო, 1919 წელს ისეთ წერტილს მიაღწია, რომ ლაოდიკიური ადვენტიზმი დაშვებას აძლევდა ცრუ სახარების დამკვიდრებას. ეს ცრუ სახარება მთლიანად დაფუძნებული იყო განდგომილი პროტესტანტიზმის მეთოდოლოგიაზე. მისი თავდაპირველი არქიტექტორი იყო W. W. Prescott, და როგორც William Miller-ის შემთხვევაში, ორივე კაცის სახარება დაფუძნებული იყო მათ საფუძვლოვან გაგებაზე „მუდმივისა“, დანიელის წიგნში. ორივე სახარებაა წარმოდგენილი 2 Thessalonians-ის მონაკვეთში, სადაც Miller-მა პირველად აღმოაჩინა, რომ „მუდმივი“ წარმართობას წარმოადგენდა. იმ მონაკვეთში წარმოდგენილია ერთი ჯგუფი, რომელსაც Miller წარმოადგენს, რომლებიც იღებენ Paul-ის მიერ წარმოდგენილ ჭეშმარიტებას, და მეორე ჯგუფი, რომელთაც ჭეშმარიტების სიყვარული არ გააჩნიათ.

უკანასკნელ დღეებში ერთი კლასი, რომელიც მიღწერით არის წარმოდგენილი, „იცნობს“ და იღებს უკანასკნელ წვიმას, ხოლო მეორე კლასი, რომელიც პრესკოტით არის წარმოდგენილი, იღებს ძლიერ საცდურს. ძლიერი საცდური, რომელსაც ისინი იღებენ, დაფუძნებულია ცრუ სახარებაზე, რომელიც საერთოდ არ არის სახარება, და იგი ამხელს უკანასკნელი წვიმის ცრუ უწყებას. ამგვარად, ეზეკიელის მესამე სისამაგლე არის ქალები (ლაოდისკეური ადვენტიზმის ეკლესიები), რომლებიც ტირიან თამუზისათვის. მათი ზაფხულის ცრემლები (წვიმა) უნდა გამოიღოს მკის ნაყოფი.

განსხვავება უკანასკნელი წვიმის უწყების ორ სახეობას შორის მთელ ბიბლიასა და წინასწარმეტყველების სულში ვრცელდება. ბიბლია განმეორებით მიუთითებს, რომ წვიმა ურჩი ხალხისაგან არის შეკავებული.

ამბობენ: თუ კაცი თავის ცოლს გაუშვებს, და იგი განშორდება მას, და სხვა კაცისა გახდება, განა კვლავ დაუბრუნდება მას? განა ის ქვეყანა მეტად არ წაბილწება? ხოლო შენ მრავალი საყვარლით იმრუშე; და მაინც დამიბრუნდი მე, ამბობს უფალი. ალაჰყარი შენი თვალები მაღლობებისკენ და იხილე, სად არ დაწოლილხარ. გზებზე მათთვის მჯდომარეები, როგორც არაბი უდაბნოში; და ქვეყანა წაბილწე შენი მრუშობითა და შენი ბოროტებით. ამიტომაც შეიკავა წვიმებმა, და გვიანი წვიმა აღარ ყოფილა; და გქონდა მეძავის შუბლი, გრცხვენოდა შერცხვენა. იერემია 3:1–3.

ლაოდისკიელი ადვენტიზმი 1863 წელს დაიწყო მეძავად ქცევა, და მას შემდეგ წვიმები შეკავებულია. ისინი უარს ამბობენ, შერცხვეთ თავიანთი აჯანყების გამო, და ამ სიმდაბლის არქონა წარმოშობს მეძავის შუბლს, ხოლო ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეძავი არის პაპობა. მესამე თაობაში სრულდება საბოლოო საქმე — მომზადება რომის მეძავის ნიშნის წინაშე ქედის მოსახრელად. მეოთხე თაობისთვის მომზადება სრულდება მესამე თაობაში, უკანასკნელი წვიმის ყალბი უწყებით. როგორც 1863 წლის აჯანყება, 1888 წლის აჯანყება და 1919 წლის აჯანყება შეესაბამება 2001 წლის 11 სექტემბერს, რადგან როცა მაშინ ნიუ-იორკის ქალაქის შენობები დაეცა, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა და დაიწყო ჭეშმარიტი უკანასკნელი წვიმა.

„გვიანი წვიმა უნდა გადმოვიდეს ღვთის ხალხზე. ძლიერი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“
Review and Herald, April 21, 1891.

როცა გვიანმა წვიმამ დაიწყო, ლაოდისკიური ადვენტიზმის ხანდაზმული კაცები მას გვიან წვიმად ვერ ცნობდნენ, რადგან ცრუ გვიანი წვიმის უწყებით იყვნენ მომღვრებულნი, რომელსაც ეზეკიელი წარმოსახავს, როგორც ქალებს, რომლებიც თამუზს დასტირიან, და გამოყენებაში — როგორც მშვიდობისა და უსაფრთხოების უწყებას.

„მხოლოდ ისინი, ვინც ერთგულად ცხოვრობენ იმ ნათლის შესაბამისად, რომელიც აქვთ, მიიღებენ უფრო დიდ ნათელს. თუ ჩვენ ყოველდღიურად არ ვწინაურდებით ქმედითი ქრისტიანული სათნოებების გამოვლენაში, ვერ შევიცნობთ სულიწმიდის გამოვლინებებს გვიან წვიმაში. შესაძლოა, იგი ჩვენ ირგვლივ მყოფთა გულებზე

იღვრებოდეს, მაგრამ ჩვენ მას ვერ გავარჩევთ და ვერ მივიღებთ.“ Testimonies to Ministers, 507.

შეუძლებელი იყო ხალხის მცველთათვის შეეცნოთ გვიანი წვიმის მოსვლა, რადგან მათი ცრუ სახარება ცრუ გვიანი წვიმისა უარყოფდა ღმერთის ძალის ყოველგვარი გამოვლინების შესაძლებლობას, ისეთივეს, როგორიც ყოფილა წარსულ საუკუნეებში.

„ეკლესიებში უნდა იყოს ღვთის ძალის საოცარი გამოცხადება, მაგრამ იგი არ იმოქმედებს მათზე, ვინც არ დაიმდაბლა თავი უფლის წინაშე და გულის კარი აღსარებითა და მონანიებით არ გახსნა. იმ ძალის გამოცხადებაში, რომელიც ღმერთის დიდებით გაანათებს დედამიწას, ისინი დაინახავენ მხოლოდ იმას, რასაც თავიანთი სიბრძნით სახიფათოდ მიიჩნევენ, რამაც მათ შიშს აღუძრავს, და ისინი მოემზადებიან, რომ ამას წინ აღუდგნენ. რადგან უფალი მათი წარმოდგენებისა და მოლოდინების მიხედვით არ მოქმედებს, ისინი საქმეს დაუპირისპირდებიან. „რატომ,“ ამბობენ ისინი, „არ უნდა ვიცნობდეთ ჩვენ ღვთის სულს, როდესაც ამ საქმეში ამდენი წელია ვართ?“ — იმიტომ, რომ მათ არ უპასუხეს ღვთის უწყებათა გაფრთხილებებსა და ვედრებებს, არამედ დაჟინებით ამბობდნენ: „მდიდარი ვარ, გამდიდრებული ვარ ქონებით და არაფერი მჭირდება.“ ნიჭი და ხანგრძლივი გამოცდილება ადამიანებს ნათლის არხებად ვერ აქცევს, თუ ისინი თავს სიმართლის მზის ბრწყინვალე სხივებს არ დაუმორჩილებენ და არ იქნებიან მოწოდებულნი, რჩეულნი და მომზადებულნი სულიწმიდის მინიჭებით. როდესაც ადამიანები, რომელნიც წმიდა საგნებს ემსახურებიან, ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ დაიმდაბლებენ თავს, უფალი მათ აღამაღლებს. იგი მათ განჭვრეტის ადამიანებად აქცევს — ადამიანებად, რომლებიც მისი სულის მადლით არიან მდიდარნი. მათი ხასიათის ძლიერი, ეგოისტური თვისებები, მათი სიჯიუტე, ხილული გახდება იმ ნათელში, რომელიც სამყაროს ნათლისაგან ბრწყინავს. „მალე მოვალ შენთან და შენს სასანთლეს მისი ადგილიდან გადავდგამ, თუ არ მოინანიებ.“ თუ მთელი გულით ეძიებთ უფალს, იგი გპოვებინებთ თავს.“ Review and Herald, December 23, 1890.

ეზეკიელის მერვე თავის უხუცესებმა 1919 წელს მშვიდობისა და უშიშროების სახარება მიიღეს, და როდესაც 2001 წლის 11 სექტემბერი დადგა, იმ მზარდი აჯანყების ნაყოფი გამოვლინდა მათ უუნარობაში, რომ გვიანი წვიმის მოსვლა ეცნოთ. 1989 წელს, აღსასრულის ჟამიდან დაწყებულ ისტორიაში, ღმერთმა მილერიტული მოძრაობა უმცირეს დეტალამდე გაიმეორა. მილერი ელიას სიმბოლო იყო, ხოლო ელიამ ახაბს მკაცრად უთხრა, რომ წვიმა არ იქნებოდა, თუ არა ელიას სიტყვისამებრ.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ადვენტიზმის მესამე თაობის განხილვას.

ის კლასი, ვინც საკუთარ სულიერ დაქვეითებაზე არ წუხს და არც სხვათა ცოდვებზე გლოვობს, დარჩება ღვთის ბეჭდის გარეშე. უფალი თავის მაცნეებს, ხელში მოსაკლავი იარაღების მქონე კაცებს, უბრძანებს: „გაჰყევით მას ქალაქში და ჰკარით: ნუ შეიბრალებს თქვენი თვალი და ნუ შეიწყალებთ: სრულიად დახოცეთ მოხუცი და ყრმაც, ქალწულნიც, მცირეწლოვანი ბავშვებიც და ქალებიც; მაგრამ ნუ მიუახლოვდებით არც ერთ კაცს, ვისზეც ნიშანია; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან.

და მათ დაიწყეს იმ უზუცესთაგან, რომლებიც სახლის წინ იყვნენ.“

„აქ ვხედავთ, რომ ეკლესია — უფლის საწმიდარი — პირველი იყო, რომელმაც ღვთის რისხვის დარტყმა იგრძნო. მოხუცებულნი, ისინი, რომელთაც ღმერთმა დიდი ნათელი მისცა და რომლებიც ხალხის სულიერი ინტერესების მცველებად იდგნენ, თავიანთ ნდობას უღალატეს. მათ დაიკავეს ის პოზიცია, რომ ჩვენ აღარ გვმართებს სასწაულებისა და ღვთის ძალის ისეთი თვალსაჩინო გამოვლინების მოლოდინი, როგორც წინა დღეებში იყო. დრო შეიცვალა. ეს სიტყვები ამტკიცებს მათ ურწმუნოებას, და ისინი ამბობენ: უფალი არც სიკეთეს მოიმოქმედებს და არც ბოროტებას. იგი მეტისმეტად მოწყალეა, რათა თავისი ერი სამსჯავროთი მოინახულოს. ამგვარად, „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ არის შეძახილი იმ კაცთაგან, რომლებიც აღარასოდეს აღიმალლებენ თავიანთ ხმას საყვირით, რათა ღვთის ხალხს მისი დანაშაულობები უჩვენონ და იაკობის სახლს — მისი ცოდვები. ეს მუნჯი ძაღლები, რომელთაც ყეფა არ სურდათ, სწორედ ისინი არიან, ვინც შეურაცხყოფილი ღმერთის სამართლიან შურისგებას განიცდიან. კაცები, ქალწულნი და მცირეწლოვანი ბავშვები ყველანი ერთად ილუპებიან.“

„საზიზღრობანი, რომელთა გამოც ერთგულნი ოხრავდნენ და ღაღადებდნენ, იყო ყოველივე ის, რისი გარჩევაც სასრულ თვალებს შეეძლო; მაგრამ უმძიმესი ცოდვები, რომელნიც წმიდა და წმინდანი ღმერთის შურს აღძრავდნენ, დაფარული იყო. გულის დიდი გამომკვლევი იცის ყოველი ცოდვა, რომელიც უსამართლობის მოქმედთა მიერ ფარულად არის ჩადენილი. ამ ადამიანებს თავიანთ მოტყუებებში უსაფრთხოდ ყოფნის განცდა უჩნდებათ და, მისი სულგრძელობის გამო, ამბობენ, რომ უფალი ვერ ხედავს; შემდეგ კი ისე იქცევიან, თითქოს მან ქვეყანა მიატოვა. მაგრამ იგი გამოავლენს მათ თვალთმაქცობას და სხვათა წინაშე გააცხადებს იმ ცოდვებს, რომელთა დაფარვასაც ისინი ასე გულმოდგინედ ცდილობდნენ.“

„არც წოდებრივი უპირატესობა, არც ღირსება, არც ამქვეყნიური სიბრძნე, არც წმინდა მსახურებაში დაკავებული რაიმე მდგომარეობა არ დაიცავს ადამიანებს პრინციპის მსხვერპლად შეწირვისაგან, როცა ისინი თავიანთივე მზაკვრულ გულებს არიან მინდობილნი. ისინი, ვინც ღირსად და მართლებად იყვნენ მიჩნეულნი, აღმოჩნდებიან განდგომილების მოთავეებად და გულგრილობისა და ღვთის წყალობათა ბოროტად გამოყენების მაგალითებად. მათ ბოროტ გზას იგი მეტად აღარ შეიწყნარებს, და თავისი რისხვით მათ მიმართ მოწყალების გარეშე იმოქმედებს.“

„მოურიდებლობით არ არის, რომ უფალი თავის თანდასწრებას ართმევს მათ, ვინც დიდი ნათლით იყვნენ კურთხეულნი და ვინც სიტყვის ძალა იგრძნეს სხვებისთვის მსახურებისას. ოდესღაც ისინი მისი ერთგული მსახურნი იყვნენ, მისგანვე წყალობით მის თანდასწრებასა და ხელმძღვანელობას იღებდნენ; მაგრამ მათ განუშორნენ მას და სხვებიც შეცდომაში შეიყვანეს, და ამიტომ ღვთიური უკმაყოფილების ქვეშ მოექცნენ.“ Testimonies, volume 5, 211, 212.